

ЛІНГВОДИДАКТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Загальна тенденція сучасного стрімкого зростання ролі комунікації в суспільстві загалом і в міжособистісних стосунках зокрема спонукала у світовому науковому середовищі другої половини ХХ століття розробку теорії мовної комунікації на основі прагматичної парадигми, яка розглядає мову й мовлення як знаряддя досягнення людиною успіху в суспільному й особистісному житті (С.Levi-Strauss, С.Shannon, W.Weaver, К.Бюллер, Ч. Пірс, Ч. Моррис, Дж.Сьорль, Е. Гроссе).

Термін «оволодіння мовою» охоплює широке коло дій: від вивчення фонологічного, морфемного, лексичного та граматичного рівнів мови; засвоєння системно-семантичних законів її будови; опанування її стилістичними та художніми засобами – до вільного сприйняття, розуміння та продукування мовлення цією мовою. Дослідження цього складного когнітивно-мовленнєвого процесу є предметом вивчення теоретиків і практиків лінгвістики та лінгводидактики на новому науково-методологічному рівні.

Наші дослідження свідчать, що існує нагальна потреба в створенні та розробці таких педагогічних умов, за яких може бути вирішена проблема оволодіння іноземною мовою кожним, хто ставить таку мету. Означена проблема ускладнюється низкою виявлених суперечностей між:

- доцільністю розвитку системи професійної іншомовної підготовки фахівців різних спеціальностей та недостатнім рівнем її теоретичної та методичної дослідженості;
- об'єктивними процесами інтеграції в світовий простір та якістю іншомовної підготовки майбутніх і працюючих фахівців;

- цілями навчання іноземних мов і реальним рівнем їх досягнення випускниками вищого навчального закладу;
- потребою оволодіння педагогами усіх спеціальностей уміннями іншомовного спілкування та нерозробленістю відповідного науково-методичного забезпечення.

Крім наведених об'єктивних суперечностей, на наш погляд, важливо також враховувати суб'єктивне протиріччя між мотиваційно обумовленим бажанням опанування або вдосконалення мовної та мовленнєвої компетентності та особистісними когнітивно-психологічними можливостями.

Отже, процес навчання іноземної мови передбачає врахування мовної особистості в формуванні її мовної та комунікативної компетенцій. Саме це диктує відбір і впровадження спеціальних методів, заснованих на принципі раціонального поєднання колективних та індивідуальних форм і способів навчальної роботи.

Оволодіння іноземною мовою є складним когнітивно-психологічним процесом, у якому мовна особистість отримує мовну й мовленнєву компетенцію за умови ефективно організованої і методично оснащеної навчальної діяльності під керівництвом і за підтримкою досвідченого педагога, а також в результаті наполегливої неперервної самостійної роботи.

Список використаної літератури

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики. – К.2004. – 285с.
2. Дзежговська І. Навчання вчителів. – Львів: Літопис, 2002. – 173с.
3. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: Підручник. – Полтава: Довкілля - К. -2008. – 712 с.